

může býti nařízen odklad exekuce. Není tu proti povolení odkladu exekuce ani překážky stanovené v prvním odstavci § 44 ex. ř., neboť jest zřejmo, že by provedením exekuce vnučenou dražbou před pravoplatným rozhodnutím o odpůrčí žalobě zmařen býti mohl účel této žaloby a že by s tím spojeno bylo pro stěžovatelku nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné.

Čís. 9929.

Pro zajišťovací převlastnění movité věci se vyžaduje týž nabývací způsob jako k nabytí zástavního práva k movitostem. Odevzdání prohlášením nestačí. K odevzdání automobilu nestačí po případě připevnění malé tabulky ve vyhloubenině pro šoferovy nohy.

(Rozh. ze dne 22. května 1930, Rv I 1215/29).

Žalobkyně zakládala žalobní nárok podle § 258 ex. ř. na tvrzení, že auto, které v exekuční dražbě proti Heřmanu T-ovi bylo prodáno a jehož výtěžek přikázán byl žalovaným jako vymáhajícím věřitelům, byl jí T-em a V-em, který auto od Vilibalda W-a koupil, převlastněn k zajištění její peněžité pohledávky. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zajišťovací převlastnění jest ovšem považovati za platný důvod k nabytí vlastnictví a vlastnictví takové opravňuje nabyvatele i k žalobě podle § 258 ex. ř., o niž tu jde. Než odvolací soud dospěl v souzeném případě ke správnému úsudku, že k platnému převlastnění nákladního auta na žalobkyni nedošlo pro nedostatek platného nabývacího způsobu. Převlastnění movité věci k zajištění jest zahaleným zastavením věci a proto jest pro ně vyžadovati týž způsob nabývací, jímž jest platně nabýváno zástavního práva k movitým věcem. Způsob nabývání zástavního práva určují §§ 451 a 452 obč. zák. Věřitel musí vzíti zastavenou mu movitou věc do uschování a, nelze-li ji odevzdati hmotně z ruky do ruky, musí býti použito takových znamení, ze kterých může každý poznati, že věc jest zastavena. Tomu jest tak i při převlastnění movité věci k zajištění, jež odevzdání z ruky do ruky nepřipouští, ana převlastněná věc i nadále zůstane v držení převlastňujícího dlužníka. Mohlo by býti ohrožením úvěru důvěřujících osob zjišťovacím převodem vlastnictví, kdyby věci odevzdány byly pouhým prohlášením třetím osobám nepoznatelným, jakž je tomu i při zastavení věci bez odevzdání do držby. Nelze pochybovati, že zákon, zakazuje zřízení zástavního práva prohlášením, nemůže dopustiti stejně povážlivé nabytí vlastnického práva k zajišťovacímu účelu. V souzeném případě záležel, jak zjištěno, nabývací způsob jednak v tom, že dlužníci T. a V. odevzdali zástupci žalobkyně

jako věřitelky, Aloisu H-ovi, písemné prohlášení ze dne 12. listopadu 1926, v němž potvrdili, že jim žalobkyně umožnila kup automobilu poskytnutím zápůjčky 33.000 Kč, že odevzdávají koupené auto žalobkyni do neomezeného vlastnictví, jež jim auto propůjčuje k užívání, jednak v tom, že Vilibald W., od něhož T. a V. auto koupili, poznamenal na úředním osvědčení o typu auta, že právo vlastnické k autu jest vyhraženo žalobkyni, posléze však i v tom, že Alois H. připevnil plechovou tabulku 7.5 cm dlouhou a 1.3 cm širokou s nápisem »Majetek firmy Eduard B. a spol.« v autu na místě ve vyhloubině pro šoférovy nohy. Pokud se týče odevzdání písemného prohlášení a poznámky na úředním osvědčení šlo o odevzdání pouhým prohlášením po rozumu § 428 obč. zák., které, jak shora bylo doličeno, není platným nabývacím způsobem při zjišťovacím převlastnění. Pokud se však týče připevnění řečené tabulky v autu, dospěl odvolací soud ze zjištěných rozměrů a celé povahy tabulky, jakož i z místa, kde byla v autu připevněna, jakož i z notorické skutečnosti, že takové tabulky i s označením původu automobilu bývají připevňovány na automobilech, ke skutkovému závěru, že se připevnění tabulky nestalo tak, že z toho každý musil ihned poznati, že auto patří žalobkyni. Proti správnosti tohoto skutkového úsudku brojí dovolatelka v dovolání nedovoleně. Řečené odevzdání auta do zajišťovacího vlastnictví žalobkyně připevněním tabulky, tudíž znamením, nestalo se tedy způsobem v §§ 451, 452 a 427 obč. zák. požadovaným a odvolací soud právem dospěl k právnímu úsudku, že žalobkyně vlastnictví k autu platně nenabyla a že proto i její žalobní nárok podle § 258 ex. ř., jenž se nezakládá na platném zajišťovacím převlastnění auta, není důvodný.

Čís. 9930.

Ručení majitele domu za úraz, ježto osoba jím zjednaná neposypala chodník, jest posuzovati podle § 1315 obč. zák., nikoliv podle § 1313 a) obč. zák.

Ojedinéle nedopatření zjednané osoby osvědčuje její nezdatnost podle § 1315 obč. zák. jen, bylo-li rázu tak hrubého, že o sobě prozrazovalo nedostatek technické schopnosti a mravní spolehlivosti zjednané osoby nebo nezpůsobilost k práci jí svěřené.

(Rozh. ze dne 22. května 1930, Rv I 1389/29.)

Žalobkyně domáhala se náhrady škody na žalovaném spolku, ježto utrpěla úraz, sklouznuvši na neposypaném chodníku před spolkovým domem. Žaloba byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odvolací soud právem posoudil žalobní nárok jediné s hlediska ustanovení § 1315 obč. zák. a neprávem vytýká dovolatelka pod rouškou